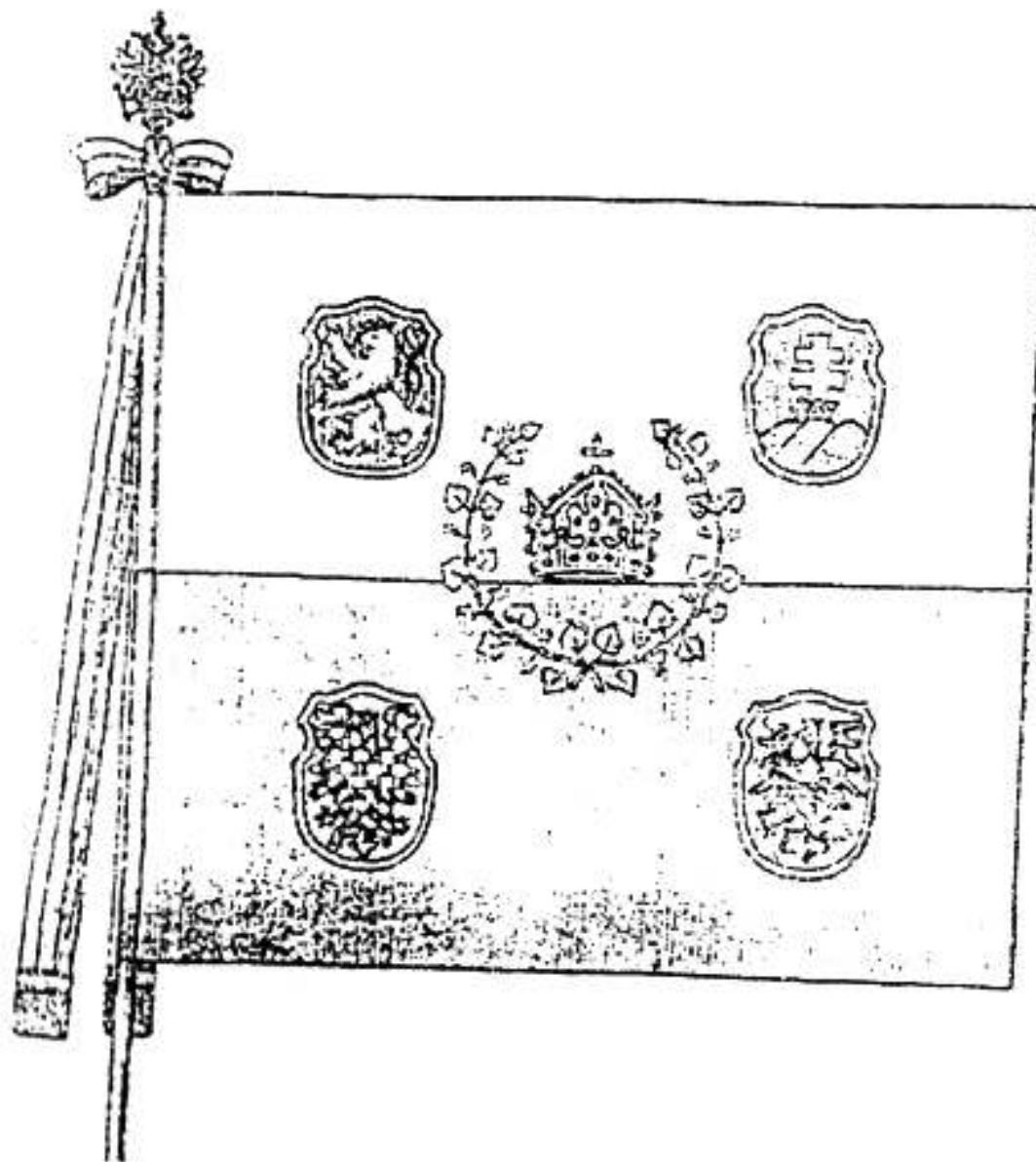

vexilotogie

III

ISSN 1211-2615

ZPRAVODAJ VEXILOLOGICKÉHO KLUBU V PRAZE 3

vexilotogie

III

ISSN 1211-2615

ZPRAVODAJ VEXILOLOGICKÉHO KLUBU V PRAZE 3

Zbyšek Svoboda

ČESKOSLOVENSKÉ LEGIE ZA PRVNÍ SVĚTOVÉ VÁLKY A STÁTNÍ VEXILOLOGICKÉ SYMBOLY

Vypuknutí první světové války v roce 1914 představovalo pro český národ příležitost získat po staletích habsburské nadvlády opět samostatnost. Ještě před odjezdem T.G. Masaryka do zahraničí a počátkem politicky organizovaného národně osvobozenecckého boje vznikly první krajanské dobrovolnické útvary při francouzské a ruské armádě, jejichž příslušníci se rozhodli bojovat po boku Spojenců za nezávislost českých zemí.

Naši krajané žijící v carském Rusku zformovali první zahraniční jednotku, tzv. Českou družinu o více než 1100 mužích. V den zasvěcený patronu Českého království sv. Václavu 28. září 1914 (ovšem podle pravoslavného kalendáře, ve skutečnosti až 11. října), složili její příslušníci v Kyjevě před Sofijským chrámem přísahu na prapor, který charakterizoval národní státotvorné představy českého odboje. Lic praporu tvořily dva vodorovné pruhy, bílý nad červeným, představující již po dlouhou dobu zjednodušený přepis českého královského znaku, stříbrného lva na červeném poli štítu; uprostřed pak byla vyšita jako symbol suverenity svatováclavská koruna mezi dvěma lipovými ratolestmi. Rub listu tvořily tři vodorovné pruhy, bílý, modrý a červený, což byla běžně užívaná všešlovanská trikolora a zároveň ruská národní vlajka, pro několik málo Slováků v České družině to byla i "zástava" slovenská. Podřízenost carskému velení symbolizoval také hrot praporu v podobě dvouhlavého carského orla, který byl v roce 1917 po Únorové revoluci nahrazen husitským kalichem. Již v roce 1915 byl lic listu doplněn čtyřmi zemskými znaky, tedy českým, slovenským, moravským a slezským. Slovenský znak byl však ještě se zelenými, nikoliv modrými kopci, a dvojkříž byl zatknut do zlaté koruny.

Také ve Francii se krátce po vypuknutí války přihlásilo v Paříži na 300 českých sokolů dobrovolně ke službě ve francouzské armádě. Byli zařazeni do 2. pochodového pluku Cizinecké legie, 1. roty "Nazdar" praporu C. Zajímavé je, že po ukončení základního výcviku složili přísahu jen o den později než jejich bratři v Rusku, 12. října 1914. Přisahali tehdy na červenou korouhev s českým stříbrně vyšitým lvem, kterou jim věnovaly dámy v jihofrancouzském městě Bayonne. Korouhev se dochovala jen v kopii pořízené ještě v době války, protože praporečník roty "Nazdar" Karel Bezdiček padl 9. května 1915 v bojích severně od Arrasu a jeho tělo i s korouhví omotanou kolem prsou nebylo přes poválečné úsilovné pátrání již nikdy nalezeno.

Vůbec první odbojové použití českého královského lva a zemských znaků jako národněsvobozeneckých symbolů se tak zákonitě objevilo na našich prvních dobrovolnických vojenských praporech a kromě dvou výše uvedených také v mnoha různých provedeních a podobách na desítkách praporů a praporeček dalších legionářských jednotek. Symboly jednotek, které se vytvářely ve všech frontách, především z přeběhlíků a zajatců rakousko-uherské armády, vznikaly živelně z nadšení a péče amatérských výtvarníků, mezi které je možno zařadit M.R. Štefánika, i profesionálních, např. V. Preissiga, F. Kupky a J. Šebora. Základem listů praporů byly vždy bílá a červená barva, nejčastěji v podobě vodorovných pruhů, u praporků nošených na puškách každou rotou a někdy i četou byly listy děleny občas i úhlopříčně. Vždy šlo o české zemské a národní barvy obvykle kombinované s lipovými listy, ratolestmi, svatováclavskou korunou a husitskými symboly, které se uplatňovaly přirozeně i na nejrůznějších dokumentech, v tiscích a v záhlavi časopisů. Na praporech a praporeček se objevovala často sokolská symbolika, hrotý žerdí byly v podobě leticího sokola, používala se hesla *Tužme se, Kupředu, zpátky ní krok!* Obdobně se prosazovala husitská symbolika reprezentovaná především kalichy a typickými husitskými zbraněmi - cepy, sudlicemi, palcaty a řemidihy. Velice časté bylo trojúhelníkové bilo-červené lemování okrajů listů. Vůbec nejčetnější bylo užití štítu s českým lvem nebo jen samotné figury lva ve skoku. Zajimavé bylo, že po jistou dobu, a to jak ve Francii, tak v Rusku od roku 1917, byl český lev zpodobňován "revolučním způsobem", tedy bez korunku na hlavě, stejně jako orlice moravská a slezská. Dalším velice frekventovaným způsobem vyjádření společného boje proti Rakousko-Uhersku bylo kombinování čtyř jednotlivých zemských znaků Čech, Moravy, Slezska a Slovenska do kruhových, oválných či kosočtverečných seskupení. Brzo tak živelně vznikl tzv. "sdružený odbojový znak", který se stal součástí mnoha legionářských praporů, včetně později vzniklé domobrany v Itálii. V roce 1918 se z něho vyvinul oficiální "legionářský znak" či přesněji jak odznak, tak emblém. Jeho autory byli E. Purghardt a L. Strimpl, umělci působící při Československé národní radě v Paříži. Oválná, výtvarně vyvážená podoba legionářského znaku byla sice heraldicky nedokonalá (český překrývá nakloněné znaky zemské a figury postrádají korunu), ovšem protože byl použit jako výsostné označení na všech pokryvkách hlavy příslušníků našich jednotek, tedy na baretech, čepicích, kloboucích i přilbách a přirozeně na novějších praporech, stal se nejznámějším a pro celý první zahraniční odboj a legionáře vůbec charakteristickým.

V roce 1918 počala pronikat na listy praporů i modrá barva, například všechny tri prapory jednotlivých pluků francouzských legií měly (kromě žerďového) úzký modrý okraj. Modř byla odvozena od modrých kopců slovenského znaku, který se - vzhledem k většimu zapojení amerických Slováků do odboje - stále častěji objevoval v legionářské symbolice. Ve výtvarných propagandistických projevech vynikajícího grafika a malíře V. Preissiga pak, zřejmě pod americkým vlivem a s použitím též americké tříbarevnosti, nahradila modrá barva původní zeleně kopců slovenského znaku. Šlo nesporně o propagandistické využití též "spojenecké" tříbarevnosti státních symbolů.

Oficiální československou odbojovou válečnou vlajkou byla však nepřetržitě bilo-červená bikolora, vyvěšovaná na velitelských stanovištích, legionářských bojových plavidlech na Volze, v roce 1918 či později na parnících převážejících do vlasti ruské legionáře z Vladivostoku. V podobě praporů byla nošena v čele pochodujících jednotek na přehlidkách a soustavně vztyčována při slavnostních přiležitostech. Zajímavým vexilologickým artefaktem byla tzv. Štefánikova vlajka, přesněji oficiální vlajka Československé národní rady, používaná od září 1918 a někdy také označovaná za válečnou. Šlo opět o bilo-červené vodorovné pruhy zakončené tupým klinem, zasahujícím ve vlajci části do modrého okraje, který lemoval celý list kromě žerďové části. Uprostřed listu na pruzích byly žluté iniciály "ČS". Prapory v této

podobě byly užívány na Sibiři od návštěvy generála M.R. Štefánika, který je koncem roku 1918 osobně jednotkám předával a byl i jejich výtvarným autorem.

Československá bílo-červená státní vlajka byla vůbec poprvé oficiálně vztyčena ráno 18. října 1918 ve Washingtonu na domě v 16. ulici, kde tehdy bydlel prof. Masaryk, který týž den předal představitelům USA Prohlášení nezávislosti československého národa.

Od té doby až do konce března 1920, kdy byl schválen zákon č. 252 Sb., se jednotně používala bílo-červená státní vlajka nejen na československém území a v bojích na Slovensku proti armádě Maďarské republiky rad, ale i v zahraničí, a to jak na Sibiři, na Dálném východě, tak při mirových jednáních na konferenci v Paříži. Při parlamentních debatách o nové státní vlajce se ještě na počátku roku 1920 objevoval názor, že státní vlajkou má být ten symbol, pod kterým nejen naši legionáři, ale i další dobrovolníci tzv. domácího vojska bojovali, zajišťovali hranice a s nimž bylo dosaženo nezávislosti.

To však v tehdejší situaci nebylo možné, a to jak z důvodů mezinárodních, tak vnitropolitických. Bílo-červená dosud užívaná vlajka byla totiž prakticky stejná jako polská a kromě toho soustavná snaha slovenských kruhů o zviditelnění Slovenska na všech státních symbolech neumožnila vznik jiné podoby státní vlajky než se začleněním modré barvy naštěstí v optimální podobě klínu.

Použité prameny a literatura:

Inventář vexilogického fondu (XIV.) Vojenského muzea v Praze

Časopis Čechoslovák z října 1915

Československé legie ve Francii. Sborník I. Praha 1928

Československé legie ve Francii. Sborník II. Praha 1930

V boj! Obrázková kronika československého revolučního hnutí v Itálii 1915-1918. Praha 1927

Za svobodu. Praha 1929

Svoboda Z.: Československá státní a vojenská symbolika. Praha 1991

Svoboda Z.: Česká státní a vojenská symbolika. Praha 1996

KOMENTÁŘ PAVLA TIGRIDA NA NEDĚLI 1. LISTOPADU 1998*)

Nevím jak jinde, ale v den státního svátku v centru hlavního města republiky, rovnou na staroslovanském Staroměstském náměstí, vlála hrdě z pohledu od elegantní Pařížské třídy jedna jediná vlajka: na domě zahraničního investora. Nejsem žádný fangličkář, ale nepotěšilo to. Snad by si kulaté výročí vzniku prvního samostatného státu Čechů a Slováků vyžadovalo trochu více. Leda, že si stát, v němž žijeme, ani v den svého svátku oslavu nezaslouží. V tom případě se paní Jiřina Pavlíková před šesti roky zbytečně namáhala.

Dr. Jiřina Pavlíková byla tehdy poslankyní České národní rady a předsedkyní Heraldické komise též instituce. Rozdělení společného státu do dvou samostatných republik bylo tehdy, v

*) Krátce po 80. výročí vzniku Československé republiky jsem ráno 1. listopadu 1998 na stanici Českého rozhlasu 1 - Radiožurnál vyslechl nedělní poznámku Pavla Tigrida k událostem týdne. Vzhledem k tomu, že se bezprostředně týkala naší vexilogické tematiky, požádal jsem pana Tigrida o povolení otisknout tento zajímavý text v našem zpravodaji, aby se s ním seznámili nejen všichni naši členové a čtenáři, ale aby byl i trvale dokumentován. Domnivám se, že panu Pavlu Tigridovi mohu za jeho vzpomínu poděkovat jménem všech vexilogů a popřát mu i nadále pevné zdraví a energii.
PhDr. Z. Svoboda

prosinci 1992, na spadnutí a zminěná komise měla za úkol připravit návrh zákona o státních symbolech nyní už jen České republiky. Šlo právě a především o státní vlajku. Slováci, přesně narychlo upečená Národní rada Slovenské republiky, na to šli zostra: poslanci Federálního shromáždění tehdy ještě společného státu by měli odhlasovat zákaz užívání státních symbolů tří čtvrtí století existujícího Československa, především a hlavně právě trojbarevné vlajky, domáhala se Bratislava Vladimíra Mečiara. Ten, mimochodem, to vzal z té praktické stránky: když tedy Čechům tolik na té vlajce s modrým klinem záleží, atď zaplatí čerstvě zrozené Slovenské republice padesát miliard korun českých, a mají ji mit!

Pani Pavliková jako jediná si nevzala servítek a veřejně vyhlásila, že Češi a Moravané stojí za svým "zcela logickým právem ponechat si tradiční symboly... které odražejí kontinuitu české státnosti". Boj byl tvrdý jak nedovařené knedlíky, ale tehdy ještě existovala v takových případech jen čestně závazných věcech na české straně dnes už pomalu nepředstavitelná solidarita. A tak se stalo, že 17. prosince 1992 předložila poslankyně Jiřina Pavliková návrh zákona o státních symbolech. Byl přijat - komu čest, tomu čest - bez rozpravy a jednomyslně. Vlajkou České republiky zůstala původní, veselá červenobílomodrá vlajka československá.

Stál tehdejší zápas o ni vůbec za to, zní otázka o šest let později. Odpověď samozřejmě nehledáme v tom, kolik těch vlajek bylo minulou středu vyvěšeno - padesát let byla mávátka nařízena a kdo jimi třepal, bylo přísně kontrolováno. Takže k tomu všemu máme dosud pochopitelnou nechut'. Vysvětluje to vše? Sotva. Právě k letošnímu jubilejnemu svátku nás vůdci politikové nalevo i napravo nabádali k tomu pravému, čirému, nezíštnému vlastenectví. Abychom si k němu mohli i jen přičichnout, je nezbytné, aby se každý z nás, řadových občanů, zbavil sobecké lhostejnosti, vypočítavého chytráctví, obecné nekulturnosti, symbolizované globalizaci hamburgerů a stupidních televizních seriálů. Čímž bylo vlastně zároveň řečeno, že oni, na rozdíl od nás, se těchto neduhů už dávno zbavili.

Kdo nám to tu, proboha, a na či adresu takto povýšenecky káže, povzdechl jsem si rezignovaně a zadival se z okna až varovně prudkým větrným 28. říjнем 1998 směrem do Ostravy. Tam se narodila a žije paní Jiřina Pavliková. Poslal jsem jí trochu posmutnělou, o to však srdečnější vzpomínsku.

Přejí hezký den a dobrou mysl.

The Vexillological Club commemorates the 80th anniversary of the Czechoslovak birth in 1918. We bring two articles on that occasion. At first, a leading Czech vexillologist Zbyněk Svoboda depicts the origin of Czechoslovak symbolism among the legions formed abroad during the War World First. The colour of the Czech "Retinue" from 1914 (obverse) as an earliest example of such a banner is shown on the cover. Pavel Tigrid, a famous Czech journalist and former politician, criticizes Czech people for their indifferent attitude toward their national flag in the second article.

Roman Klimeš - Jaroslav Martykán

VLAJKY NEJVYŠŠÍCH PŘEDSTAVITELŮ STÁTŮ SVĚTA (DODATKY A DOPLŇKY III.)

Navazující na náš předchozí článek ve *Vexilologii* č. 110 pokračujeme ve zveřejňování informací o změnách v této oblasti státní vexilotologie, k nimž došlo nebo které se staly známými v devadesátých letech.

BANGLADÉŠ. Bez dalších údajů máme zatím potvrzenu vlajku prezidenta v rozměrech státní vlajky (3:5), kterou tvoří tmavocervený list se zlatou kresbou státního znaku uprostřed (**obr. 1**). S jeho detailní podobou se lze seznámit např. v publikaci L. Muchy (1), s. 57.
Gaceta de Banderas č. 37/1997, s. 18. *Album* (2), doplněk č. 27, s. 35.

BELGIE. Dne 9.8.1993 nastoupil na trůn po svém zemřelém bratrovi princ Albert jako Albert II., a v září 1993 se stala jeho osobní standarta ze začátku šedesátých let symbolem hlavy státu. Tvoří ji podle zavedené tradice ohnivě červený (rouge ponceau) čtvercový list se státním znakem uprostřed a po jedné korunované iniciále A v každém rohu (**obr. 2**). Dosud byla užívána v podobě vyztužené autostandarty v amarantově červeném odstínu, nad královským sídlem byla poprvé vztyčena při králově korunovaci.

Gaceta de Banderas č. 9/1993, s. 43. *Album* (2), doplněk č. 27, s. 36. M.R.Lupant: *Flags and Coat of Arms of the Kingdom of Belgium*, Ottignies 1998, s. 2.

Obr. 1

Y/R+

Obr. 2

R

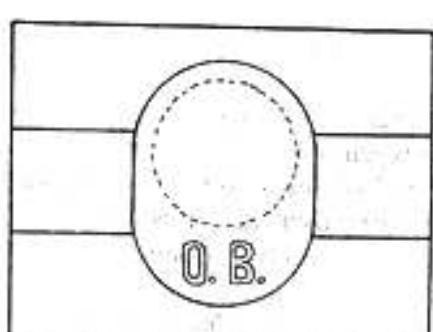
BULHARSKO. Krátce po definitivním rozhodnutí o státním znaku Bulharska v postkomunistickém období byla schválena i vlajka bulharského prezidenta. Tvoří ji národní trikolora doplněná vyobrazením velkého státního znaku (viz *Vexilogie* č. 106, s. 2024) uprostřed (**obr. 3**).

Dopis A.N.Basova ing. P. Exnerovi ze dne 23.1.1998.

Obr. 3

W
V
R

Obr. 4

V
Y
B

GABON. Informace z tisku (3) potvrzuji, že tato země opustila dosavadní podobu presidentské znakové vlajky, o které jsme psali ve *Vexilologii* č. 62, s. 1240. Na svém autě používá prezident standartu v podobě národní vlajky se zlatými trásněmi a bílým, stříbrně lemovaným oválem uprostřed. V oválu se nachází vyobrazení státního znaku (viz I. Mucha, s. 95) a stříbrné iniciály současného prezidenta Omara Bonga (obr. 4). Vlajka vztyčovaná nad prezidentským palácem však tyto iniciály (stejně jako trásně) postrádá a státní znak je proto umístěn uprostřed bílého disku a nikoliv oválu. Tak ji také uvádí 26. doplněk Alba (2), s. 119/1.

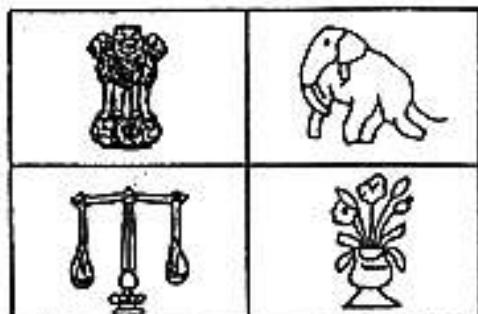
Gaceta de Banderas č. 36/1997, s. 13.

CHORVATSKO. Dne 22.12.1990 vstoupil v platnost Zákon o státním znaku, vlajce a hymně Chorvatské republiky a o vlajce a emblému prezidenta Chorvatské republiky, který v čl. 23 upravuje prezidentskou vlajku. Tvoří ji modrý čtvercový list, lemovaný červenými a bílými poličky, uprostřed kterého je historický bílo-červeně šachovaný znak Chorvatska. Ten je lemován věncem pěti medailonů s historickými znaky jednotlivých oblastí země, která jinak tvoří jakousi korunu státního znaku Chorvatska a tak se také objevuje na jeho státní vlajce (4). Původní chorvatský (ilyrský) znak je umístěn vlevo nahore a za ním proti směru hodinových ručiček následují znaky Dubrovnické republiky, Dalmácie, Istrije a Slavonska. Centrální štít i okolní medailony nabývají plastického vzhledu přidáním červených a stříbrných paprsků, vycházejících svisle z jejich dolního okraje. Nad znakem je umístěna červeno-bílo-modrá stuha s písmeny RH, tj. Republika Hrvatska (obr. 5). Podle čl. 24 se tato vlajka vztyčuje na rezidenci hlavy státu a dalších úředních budovách, je-li tam prezident přítomen, stejně jako na jím používaných dopravních prostředcích a při ceremoniálech, kde je účast prezidenta republiky upravena zákonem.

Izvješća Hrvatskoga Sabora, broj 15-22. 12. 1990. 95. *Flaggenmitteilungen* č. 185 z 29.5.1992. *Vyobrazení podle Flaggen, Wappen und Siegel* č. 10/4 z r. 1992.

Obr. 5

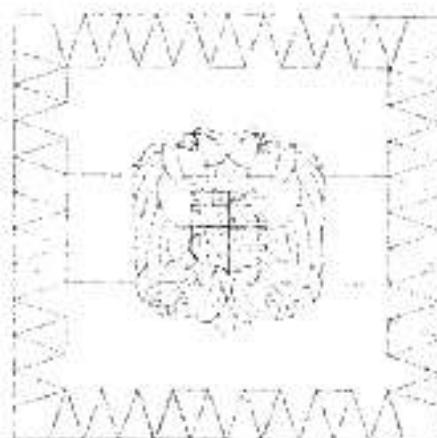

Obr. 6

INDIE. Prezidentská standarta je čtvrcená v barvě modré a červené se žlutou kresbou symbolů v jednotlivých polích - v prvním je státní znak, ve druhém slon, ve třetím váhy spravedlnosti a ve čtvrtém květ lotosu (obr. 6). Přes pochybnost o tom, zda se tato vlajka používá, které vedly k jejímu nezařazení do původního soupisu, ji nyní uvádíme, protože její platnost potvrzuje i indické velvyslanectví v Bonnu a je m.j. vyobrazena v rekapitulaci doplňků Alba (2) z r. 1995, s. 134-135.

Christian F. Pedersen: Internationales Wappen- und Flaggenlexikon in Farben, Berlin 1970, s. 69 a 181.

JUGOSLÁVIE. Zákonem o vlajkách válečného námořnictva Jugoslávské svazové republiky (JSR) ze dne 14. června 1993 s platností od 26. téhož měsíce byla ustavena vlajka svazového prezidenta. Její dosavadní celkový tvar nebyl příliš změněn, pouze znak z komunistické doby byl zaměněn za nový, který neskrývá svůj historický původ. Obrázek otištěný ve *Vexilogii* č. 61 na s. 1229 vykazuje malou grafickou chybu. Znak má být umístěn na jugoslávské trikoloře, tj. na vodorovných pruzích v barvách modré, bílé a červené. Článek 7 nového zákona zní: „Vlajkou prezidenta Jugoslávské [svazové] republiky je vlajka JSR čtvercového tvaru. Uprostřed bilého pruhu je umístěn znak JSR tak, že horní hrana znaku sahá až do poloviny modrého pruhu a dolní hrana znaku do poloviny červeného. Vlajka je opatřena okrajem, který je široký 1/8 výšky vlajkového listu a který pozůstává z modrých, bílých a červených trojúhelníků. Základna každého trojúhelníku je široká 1/12 vlajkového lemu, jejich výška se rovná 1/8. Vnější trojúhelníky jsou bílé, vnitřní střídavě modré a červené. V rozích a cípech jsou modré deltoidy.“ Každý okraj sestává z pěti červených a čtyř modrých trojúhelníků (obr. 7).
Das Flaggenkabinett informiert... č. 1/99, s. 3.

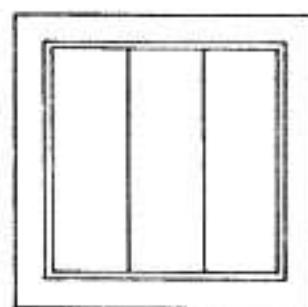

Obr. 7

LUCEMBURSKO. Pobočník velkovévody potvrdil v březnu 1995, že údajná vlajka velkovévody, objevující se v několika publikacích a uvedená i ve *Vexilogii* č. 61, s. 1230, nebyla nikdy panovníkem použita, protože jde o nikdy nerealizovaný návrh z let 1967-1968. Na svém vozidle prý však velkovévoda vztýčeje žlutý prapor se širokým úplným modrým lemem. Uprostřed je velký znak Lucemburska (viz L. Mucha, s. 21), jehož dva lvi - štitonoši, koruna a podnoži jsou zlatožluté s červenou kresbou a koruna je podšita červenou čepicí. Rozviliny pod podnožím jsou v barvě modré (obr. 8). Jinou vlajku velkovévoda nepoužívá.
Gaceta de Banderas č. 15/1995, s. 37.

Obr. 8

Obr. 9

RUMUNSKO. Čtvercová varianta rumunské státní vlajky se širokým úplným lemem modré barvy (odděleným úzkým bílým proužkem) a zlatými třásněmi na všech čtyřech stranách (obr. 9) nyní nahradila vlajku prezidenta, o které jsme psali ve *Vexilogii* č. 61, s. 1231. Není nám

známo, kdy byla tato vlajka úředně zavedena, ale muselo k tomu dojít před červnem 1997, kdy byla publikována v Albu (2).

Album, doplněk č. 27, s. 228-229.

RUSKO. Při prvním uvedení B.N.Jelcina do úřadu prezidenta Ruské sovětské federativní socialistické republiky 29.5.1990 byla při tomto aktu poprvé použita vlajka prezidenta RSFSR.

Tvořil ji červený list s vyobrazením státního znaku RSFSR (5) a zlatou nití vyšitou zkratkou RSFSR nad ním. Po třech stranách byla vlajka ozdobena zlatými třásněmi (obr. 10). Následná změna státní vlajky Ruské federace však záhy vedla k potřebě zavést novou standartu ruského prezidenta. Tou se podle prezidentského dekretu z 15.2.1994 stala čtvercová varianta státní vlajky doplněná zlatým vyobrazením státního znaku (bez štítu) uprostřed (6) se zlatým třepením (obr. 11). Na žerdi zakončené kovovou čnělkou v podobě špičky kopí má být umístěn stříbrný štítek se jménem každého prezidenta Ruské federace s vyznačením doby jeho prezidentství. Svou podobou - s výjimkou přidaných třásni a nepatrného rozdílu v proporcích - odpovídá symbol ruského prezidenta standartě cara Petra I. Velikého, kterou vyvěšoval v srpnu 1693 na válečné lodi Svatý Petr, kotvici tehdy na rejdě v Archangelsku (nyní je standarta uložena v Muzeu válečného námořnictva v Sankt Petřburgu). Výše zmíněný dekret charakterizuje standartu jako základní symbol prezidentovy moci a stanovi, že její originál je uložen v pracovně prezidenta v Kremlu, kopie se pak vyvěšuje na jeho úřední kremelské rezidenci, na jiných rezidencích, pokud je tam přítomen, a také na dopravních prostředcích, které prezident Ruské federace používá.

Flaggenmitteilungen č. 175 z 31.12.1991, Gaceta de Banderas č. 14/1994, s. 28.

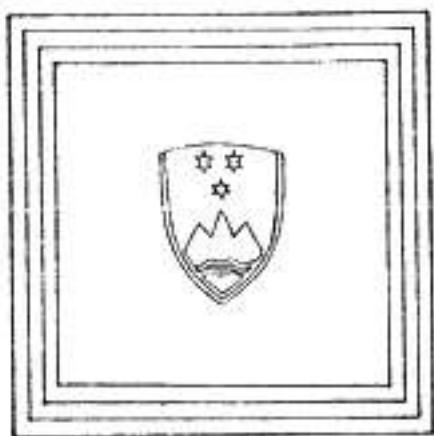
Obr. 10

Obr. 11

SLOVINSKO. Prezidentskou standartu tvoří čtvercový list bílé barvy se státním znakem uprostřed a úplným bílo-červeno-modrým lemem (7) (obr. 12). Byla zavedena 7.11.1995.

Pravilnik o registraciji i označevanju vozil, zrakoplov i vodnih plovil Ministerstva za obramu, 3073, Uradni List č. 67/1995 z 23.9.1995.

Obr. 12

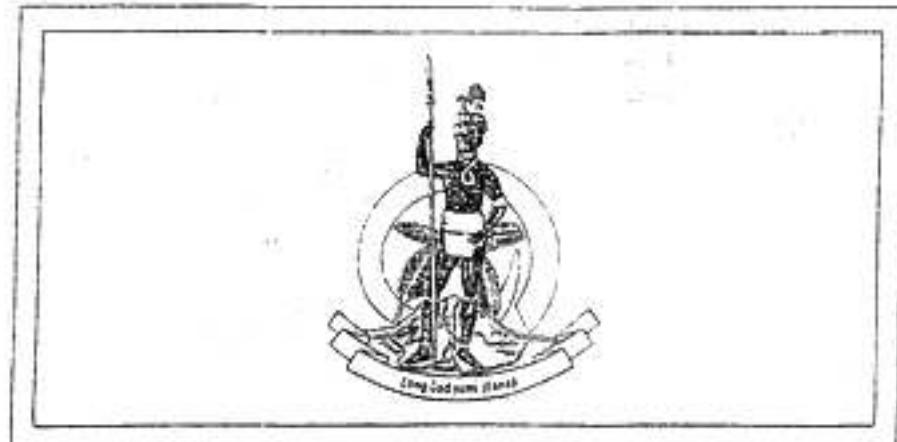
Obr. 13

TOGO. Standartou prezidenta je čtvercová varianta státní vlajky, která má v červeném karé bílou hvězdu doplněnou zlatými písmeny G E, což jsou iniciály současného prezidenta Gnassingbé Eyadémy. Kolem nich jsou pak položeny dvě zlaté vavřinové ratolesti, mezi nimiž je v dolní části umístěna hvězda (obr. 13). Prezidentská standarta byla zavedena před r. 1989 *Emblemes et Pavillons č. 27 (1991), s. 11.*

VANUATU. Zelená vlajka s úplným červeným lemem a barevným vyobrazením státního znaku tak, jak byl uveden ve *Vexilologii č. 38, s. 698*, je emblemem prezidenta této země (obr. 14).

Pro pořádek doplňujeme, že postava melanéského bojovníka je tmavohnědá, vlasy a skalní útes v pozadí jsou světle hnědé, pérová čelenka, náhrdelník a kančí tesák jsou bílé barvy, zatímco náramek, pásy na nohách bojovníka a zkřížené ratolesti stromu namele mají barvu žlutou. Pod znakem se nachází žlutá stuha s tmavohnědým nápisem.

Vexillinfo č. 122 (srpen 1990), s. 90/57.

Obr. 14

Poznámky:

- (1) L. Mucha - S. Valášek: Vlajky a znaky zemí světa. Praha: Geografický a kartografický podnik, 1987.

- (2) Album des pavillons et marques distinctives des Etats et des principales organisations internationales. Paris: Service hydrographique et océanographique de la Marine, 1990. (Včetně 28 dosud vydaných rekapitulací a doplňků.)
- (3) Zpráva v časopise Jeune Afrique Economie ze 4.9.1995.
- (4) Vyobrazení a popis státního znaku Chorvatska přinesla *Vexilologie* č. 82, s. 1619.
- (5) Vyobrazení a popis státního znaku RSFSR najdete ve *Vexilologii* č. 34, s. 569.
- (6) Vyobrazení a popis státního znaku Ruské federace je ve *Vexilologii* č. 93, s. 1815.
- (7) Vyobrazení a popis státního znaku Slovinska najdete ve *Vexilologii* č. 83, s. 1635.

VEXILOLOGICKÁ LITERATURA

Roman Klimeš - Dieter Beutel - Mario Fabretto: Freie Stadt Danzig. Flaggen - Wappen - Siegel (1920 - 1939). Bonn: World Vexillological Research Institute, 1997, 49 s. + 8 s. barevné přílohy.

Útlá, ale svým obsahem významná publikace přináší přehled symbolů (vlajek, znaků a pečeti) užívaných na území někdejšího Svobodného města Gdaňska v období mezi oběma světovými válkami (v češtině se tehdy užívalo označení „Gdánsko“). Autorem textové části a vlastního výzkumu je Roman Klimeš, ilustrace zhotovil Mario Fabretto a technicky a jazykově (zejména na německé heraldické terminologii) spolupracoval D. Beutel. Zájemce nalezne poprvé souhrnně zpracované přehledy jednak státních symbolů, resp. symbolů hlavních vládních úřadů (21 položek), jednak vlajek a znaků komunálních (17), Rady gdaňského přístavu a vodních cest (2) a konečně polských úřadů, které na území tohoto státu vyvíjely činnost (6 položek). Celkem se jedná o 46 kapitol podložených mimořádně kvalitními barevnými vyobrazeními v příloze, v některých případech i několika obrázky. Možná by bez zajímavosti nebyla ukázka aplikace gdaňského znaku v různých výtvarných podobách na mincích, bankovkách či poštovních známkách. Vzhledem k tomu, že se jedná o symboly již neexistujícího území, lze si představit naročnost přípravy této studie. Škoda jen, že publikace postrádá obecný historický úvod, který by méně obeznámenému čtenáři poskytl také základní informace o historii tohoto státu, přičinách vzniku, jeho zániku i dnešní příslušnosti, či o jeho územním rozsahu, vč. odpovídající mapky, a to proto, že oficiální pojmenování tohoto státního útvaru (Svobodné město Gdańsk / Freie Stadt Danzig) může méně zasvěcené svádět k domněnce, že skutečně šlo jen o město. Neuškodil by také německo-polský převodový slovníček geografických jmen, protože stará německá jména bychom dnes na (nejen) polských mapách už hledali marně. Právě skromné geografické a historické informace bohužel obsahují některé nepřesnosti či nejasnosti. Obvykle uváděná rozloha gdaňského státu činila 1893 km^2 (někdy se uvádí též 1966 km^2), zatímco publikace uvádí až nepřijemně rozdílné číslo (152 km^2 !). Chyba však nebyla způsobena neznalostí, ale docela obyčejným přehlédnutím při korekturách. Jistou neúplnost nalezneme u informace o Versailleské mirové smlouvě. Autoři uvádějí, že „*Svobodné město Gdańsk bylo zřízeno na základě Versailleské smlouvy 15. listopadu 1920...*“. Mohlo být však napsáno, že tato smlouva byla podepsána mnohem dříve, 28. září 1919, ale nabyla mezinárodní platnosti až 10. ledna 1920. (Její úplné znění bylo publikováno i u nás v ročníku 1921 Sbírky zákonů a nařízení státu československého pod č.217.) Kladem publikace jsou mimo vlastní odborný obsah četné poznámkové odkazy na zdroj informaci a přehledná bibliografie. Vexilogický, heraldický a sfragistický hodnotná publikace, ačkoliv přináší maximum dosud dostupných znalostí, vyvolává pochopitelně některé další lákavé otázky. Existovala pečeť (či razítka) nové hlavy gdaňského státu po státním převratu z 23. srpna 1939, kdy podle u nás dostupných

materiálu měl nejvyšší představitel země titul Stadtoberhaupt? Jaké symboly používal v Gdaňsku (a zde vůbec) vrchní komisař Společnosti národů, pod jejímž patronátem celý stát vznikl? To už je však podnět k dalšímu bádání.

-př-

Philippe Rault: *Les drapeaux bretons de 1188 à nos jours* (Bretaňské vlajky od roku 1188 až po dnešek). Spezet: Coop Breizh, 1998. 88 s., 225 barev, vyobr. vlajek na tabulich a četně čb a barev. fotografie v textu. ISBN 2-84346-034-4. Cena FRF 170,-

Ve *Vexilologii* č. 101 byla uveřejněna na s. 1944 recenze stejnojmenné knihy. Philippe Rault, místopředseda bretaňské vexilogické společnosti, neusnul na prvních vavřínech. Nezahálel, rozšířil jak text, tak i počet zobrazených vlajek a přidal i mnoho dokumentačních fotografií. Kniha je odborně vypravena a jen vzdáleně připomíná amatérsky vytiskněné 1. vydání. Vznikla tak publikace „jak se patří, se všim všudy“. Nová kapitola o vlajkách a praporech bretaňských biskupství, krajin a měst byla do knihy zařazena pod č. IV. Na 50 vexilogických předmětů je tu analyzováno s velkou znalostí věci. V předmluvě speciálně napsané pro toto vydání piše W. Smith mimo jiné: „Kniha Philippa Raulta je významným příspěvkem bretaňské vexilologii a bretaňskému národu. Jeho pečlivý výzkum a skvělá organizace práce daly Bretani a tim i Francii a celému světu prvotřídní referenční zdroj. Někdy zamění pro zapálený vztah k rodné zemi oblast čistého výzkumu za národnostní stranickost, my mu to ale rádi odpouštíme. Jeho dílo obohatilo nás všechny.“ S tímto soudem se můžeme jen ztotožnit. Cena výtisku je na české poměry značně vysoká (objednávky jsou přijímány jak na adresu vydavatele Coop Breizh, Kerangwenn, 29540 Spezet, Francie, tak recenzenta), celková úroveň knihy, tj. jak obsah, tak i výprava rovněž.

jt

Erwin Günther: *Wappen und Flaggen der Stadt- und Landkreise Brandenburgs und der ehemaligen Grenzmark Posen - Westpreußen* (Znaky a vlajky měst a okresů Braniborska a bývalé hraniční marky Poznaňsko - Západní Prusko). Prezentace na 7. setkání německých vexilogů 10.10.1998 v Erfurtu. Limbach - Oberfrohna: vlastním nákladem, 1998. 138 s., 6 map, 1 tb., 248 čb obr. Cena DEM 15,-

Významný německý vexilog, který pečlivě a soustavně mapuje problematiku městské heraldiky a vexilogie na území bývalé NDR (1), vydal vlastním nákladem obsáhlou publikaci o znacích a vlajkách na území spolkové země Braniborska a sousedních územích, dnes součásti Polska. Celé dílo uvádí krátkým přehledem souhrnného územně-správního uspořádání na tomto území před a po roce 1815, jakož i historií místních znaků a od nich odvozených vlajek. Potom autor pokračuje vysvětlením heraldických a vexilogických vlivů vyšších stupňů státní správy (spolkové země, historických německých států, popř. sousedních států, včetně Čech) na podobu komunální symboliky. Nejobsáhlejší částí této pozoruhodné studie je přehled všech okresů a měst se statutem okresu, tak jak nyní existují na území Braniborska, popřípadě jak exištovaly do r. 1945 na území Poznaňska a Západního Pruska. Každý okres je uveden historicko-právním přehledem daného celku od r. 1815 a pokračuje popisem i vyobrazením všech znaků, popřípadě vlajek, které jím byly používány až do současnosti, včetně výkladu symboliky, údajů o autorech a dalších informací. Pozoruhodný je bohatý poznámkový aparát (611 odkazů), podrobně dokreslující náročné bádání, které musel autor při přípravě této studie podniknout. Publikace má vysokou odbornou a dokumentační úroveň a všechny, kteří se zabývají městskou a obecní vexilogií, může jen inspirovat, jak takovou regionální tematiku pojmit.

(1) Např. publikace Wappen und Flaggen in neuen Städten der ehemaligen DDR - gestern und heute z r. 1994 (55 s.), Bundesland Sachsen-Anhalt. Der Weg zur Neubildung und zu seinen Symbolen z r. 1995 (76 s.) nebo Wappen- und Flaggenentwicklung in der neuen Städten der ehemaligen DDR - eine Neuauflage z r. 1997 (91 s.), vše vlastním nakladem, série článků Ostdeutsche Stadtflaggen v časopise Flaggenkurier nebo vystoupení na setkání německých vexilogů.

-jm-

RŮZNÉ

BOSENSKÁ VEXILOLOGICKÁ SPOLEČNOST

Nová vexilogická společnost vznikla v roce 1998 v Bosně a Hercegovině. Neoficiálně začala Vexilogická společnost Bosny a Hercegoviny (*Veksiloška Asocijacija Bosne i Hercegovine, Vexillological Association of Bosnia and Herzegovina, VABH*) svou činnost již 4. října 1996, avšak oficiální datum založení je 7. září 1998. Předsedou společnosti je Velid Jerlagič ze Sarajeva. Narodil se 7.8.1978. Nyní studuje na filozofické fakultě univerzity v Sarajevu. Zajimavostí pro nás je, že má české prarodiče. Místopředsedou je Vedran Ljubović. Čestnými členy společnosti jsou Giuseppe Botasini z Itálie a Joshua Fruhlinger z USA.

Společnost zatím nevydává žádný zpravodaj, informace poskytuje prostřednictvím svých internetových stránek nyní na adrese <http://members.xoom.com/VABH>. V krátké době budou převedeny na adresu <http://www.vabh.com>. Stránky informují o bosenských vlajkách a znacích. Celkem stránky obsahují více jak šedesát vyobrazení vlajek – historických i současných. Jsou uvedeny jak reálné vlajky, tak i nerealizované návrhy. Kromě vlajek státních a regionálních jsou uvedeny i vlajky některých organizací a etnických skupin. Část věnovaná znakům se nyní připravuje.

Společnost používá komplikované modro-žluté logo s bílými a žlutými prvky. Základem loga je modrý maltézský kříž, v jehož ramenech jsou bílé pěticípé hvězdy. Ramena kříže jsou žlutě "zdvojená". Na vrcholy žlutých i modrých ramen maltézského kříže navazují modré lichoběžníky se žlutými liliemi směřujícími k okraji loga. V opise loga je anglický nápis Vexillological Association of Bosnia and Herzegovina a letopočet 1996 uzavřený v ozdobném rámečku. Modrá a žlutá jsou tradiční barvy vyskytující se již ve středověku. Lilie reprezentují minulé a současné heraldické tradice, hvězdy odvozené z nové vlajky BaH, současnost a budoucnost.

Vlajka společnosti dosud není vybrána.

pex

PERUÁNSKÁ VEXILOLOGICKÁ SPOLEČNOST

V současné době se zakládá vexilogická společnost v Peru (*Asociación de Vexillólogos de Perú, AVP*). Zakladatel Alberto Herrera kontaktuje zájemce o založení v jednotlivých peruánských regionech a departementech. Záměrem společnosti je shromáždit veškeré dostupné informace o regionálních, departementálních a provinčních symbolech. Výsledek šetření bude publikován na internetu v elektronickém bulletinu Jaume Ollého (<http://www.ctv.es/USERS/jolle/home.htm>).

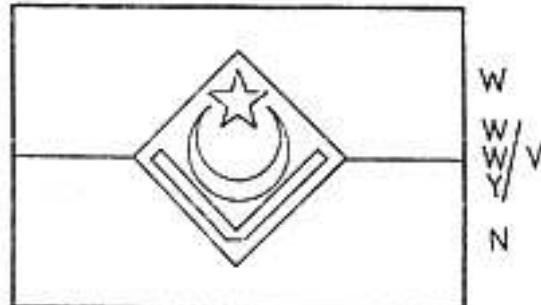
pex

PÁKISTÁNSKÁ VEXILOLOGICKÁ SPOLEČNOST

Pákistánská vexilogická společnost (*The Flag Society of Pakistan*) byla založena v roce 1997. Informaci přinesl zpravodaj *Flagmaster 091*. Jako většina obdobných společností je to nepolitická, nenáboženská a nevýdělečná organizace zaměřená na vexilogii. Společnost plánuje vydávat čtvrtletník *Parcham*. Název znamená "vlajka" v jazyce urdu. Kontaktní osobou je Dr. Tariq Saleem Marwat.

Společnost používá vlajku tvořenou dvěma vodorovnými pruhy, bílým nad černým. Ve středu vlajky je na rohu stojící zelený čtverec s bílou hvězdou a půlměsícem a žlutým symbolem otevřené knihy. Bílá barva připomíná barvu Mohamedovy vlajky, pod kterou prorok přišel do Mediny. Při návratu do Mekky měl černý *turban* (turban) a jeho zet' Ali nesl černou vlajku. Zelená je obecně islámská barva. Odvozuje se od zeleného *pláště* (mantle) darovaného prorokem svému zeti. Půlměsíc a hvězda jsou muslimskými symboly nalézajícími se na vlajce Pákistánu. Otevřená kniha symbolizuje znalosti a je znázorněna v podobě žlutého V, značícího také vexilogii.

pex

JIŘÍ TENORA SEDMDESÁTILETÝ

Ing. Jiří Tenora, tento ve světě snad nejznámější český vexilog, se 19. března 1999 dožívá sedmdesáti let. Narodil se a prvních šest let života prožil ve Francii, otec byl Čech a matka Francouzka. Po jmenování otce do funkce ředitele Francouzského gymnasia v Praze chodil do školy v Československu, ale po válce maturoval roku 1948 v Dijonu. Absolvoval Vysokou školu ekonomickou v Praze a pracoval jako programátor, později jako organizátor a učitel v tehdejší Německé demokratické republice, kde se i oženil a od té doby žije v Berlině. Mnohojazyčné vzdělání a život mu jistě napomohlo i v jeho životě vexilogickém.

Vexilogií se zabývá od roku 1979. Věnuje se státním a regionálním vlajkám a také vojenským a námořním vlajkám. Členem Vexilogického klubu je od roku 1980. Je autorem seriálu článků ve zpravodaji *Vexilogie*, ve kterých se detailně věnuje vlajkám, praporům a znakům používaným v té době v NDR. Přispěl i mnoha recenzemi vexilogické literatury a zprávami z vexilogických kongresů. Své články publikoval kromě *Vexilogie* i v zahraničních vexilogických zpravodajích. Aktivně se účastnil mezinárodních vexilogických kongresů (Barcelona 1991, Zürich 1993, Varšava 1995 a Kapské Město 1997). Články s vexilogickou tematikou publikoval i v časopisech pro širokou veřejnost (*Urania*) a je vexilogickým poradcem několika německých nakladatelství (Harenberg, Haack, Falken). Podílel se na napsání šestijazyčného vexilogického slovníku a Vexilogického lexikonu. V současné době připravuje další knihu.

Věnuje se i teoretické vexilogii a napsal několik článků na téma standardní vexilogické informace a stanovování barev při popisu vlajky. Na jeho návrh byly do standardních kódů barev (FIAV colour code) přidány šedá (G) a hnědá (M). Jeho profese ho přivedla k použití počítačů ve vexilogii. Navrhoval používat Mezinárodní desetinné třídění pro určení státu, či oblasti, kterou vlajka reprezentuje, a uváděl kód MDT ve standardní vexilogické informaci. Zabýval se definicí barev na základě kódů používaných v počítačové grafice.

Od roku 1992 vydává v rámci činnosti svého Vlajkového kabinetu (das Flaggenkabinett) zpravodaj *Das Flaggenkabinett informiert ...*, ve kterém přináší překlady originálních textů zákonů a nařízení především z východoevropské oblasti. V letech 1992-1998 vyšlo celkem 111 čísel zpravodaje obvykle čtyřstránkového, někdy však i šestnáctistránkového a s barevnými obrázky. Navíc je tento zpravodaj vydáván i ve francouzské jazykové mutaci (*Le Cabinet des drapeaux communique ...*).

Přejeme našemu jubilantovi, milovníkovi lososa s tuhou bylinkovou smetanou, kroketami, brokolici a bílým hessenským, pevné zdraví a mnoho radostných chvil při vexilogickém bádání, s jehož výsledky nás bude jistě rád i nadále seznamovat.

Petr Exner

NOVÝ BELGICKÝ ZPRAVODAJ

Belgická vexilogická společnost nevyvíjí už léta žádnou činnost. Žádný spolek se neobejde bez nezištné a obětavé práce několika nadšených jedinců. Chybějí-li, spolek se rozpadne. Dva belgičtí vexilogové se vzhledem k okolnostem, které oni sami nejlépe znají, věnují aktivně vexilogii na vlastní pěst. Jsou to Léon Nyssen a Michel R. Lupant. Prvni z nich na sebe upozornil pozoruhodným dilem, knihou *Guide des drapeaux - Protocole et usages des drapeaux en Belgique* (Průvodce vlajkami - O protokolu a zvyklostech v Belgii), o které jsme referovali ve *Vexilogii* č. 97 na s. 1879. Nyssenovy mnohostranné aktivity jsou vždy spojeny s vlajkami, i když někdy nepřímo. Když Sylvie Péroulemová natáčela televizní film o vlajkách ve formě série interview, byl Léon Nyssen jako jeden z mála vexilogů na světě požádán o spolupráci. Prvních sedm měsíců loňského roku se intenzivně zabýval zřízením pomníku rodáku z Verviers, francouzskému admirálovi J. Brasscurovi-Kermadekovi. Na další činnost se Léon Nyssen připravil ještě důkladněji. Jeho pamflety o „dokonalé“ vlajce a o nutnosti vytvořit pro vexilogii názvosloví nezávislé na heraldice ukázaly, že je to právě teorie, jež v prvé řadě přitahuje jeho zájem. Zřídil informační středisko pod názvem CIVIC (*Centre d'Information Vexillologique - Vexillological Information Center*) a v říjnu 1997 vydal na zkoušku nulté číslo *Feuillets documentaires CIVIC* (Dokumentační listky CIVIC), tři skromné stránky formátu A4, přičemž ilustrace určené pro 4. stránku byly přiloženy jako barevné fotografie. Ohlas jeho práce byl kladný a kritický zároveň, takže změnil název publikace, formát a úpravu, nikoliv však celkové zaměření. V září 1998 vyšlo 1. číslo *Vexillacta* v rozsahu 16 stránek, z toho 4 barevné, ve formátu A5. V úvodu Nyssen vysvětluje, čím se časopis zabývat nebude a na co zaměří svou hlavní pozornost. Nehodlá publikovat vlajkové novinky, od toho jsou již existující spolkové zpravodaje na celém světě, ani prapory dřívějších režimů, kterými se zabývají na slovo vztah specialisté. *Vexillacta* se zaměří na vexilogické kuriozity, na vlajky a prapory, k nimž se váže neobvyklá historie, a na „vexilistiku“. Tento výraz byl vytvořen na stejném principu jako známé pojmy gramatika nebo stylistika. Je to soubor norem, kterými se řidi či alespoň by se měla řídit vexilogie. Zahrnuje nejen správné užívání a vyvěšování vlajek, ale i přesnou a vyčerpávající terminologii, v daném případě francouzskou. Prvni číslo naznačuje, že bude mít několik stálých rubrik: symbolické motivy na vlajkách a praporech, vexilogické předměty odlišné od obvyklých a samozřejmě vexilistickou. Na obsahu se podílelo šest autorů. *Vexillacta* bude vycházet čtvrtletně v rozsahu nejméně 52 stran, z toho alespoň 10 barevných. Cena jednoho čísla je DEM 15,-, celoroční předplatné čini DEM 50,-. Adresa vydavatele: Léon Nyssen, CIVIC, rue Bidaut, 7, B-4800 Verviers, Belgie. Prvni číslo nezklamalo. Mnoho úspěchů a dlouhou výdrž!

Jiří Tenora

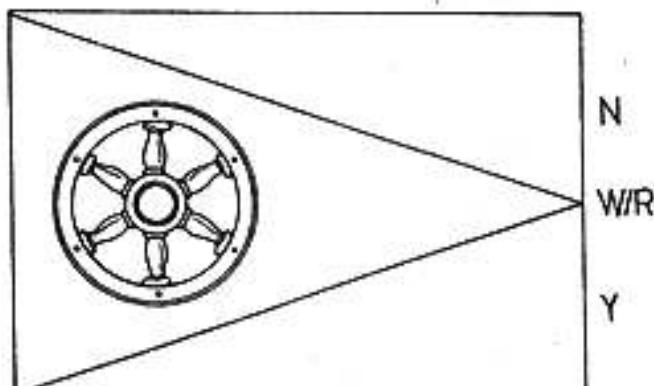
SEDMÉ SETKÁNÍ NĚMECKÝCH VEXILOOGŮ

Ve dnech 10. a 11. října 1998 proběhlo v erfurtském hotelu Ibis 7. setkání členů Německé vexilologické společnosti (DGF). Podle smlouvy uzavřené mezi VK a DGF jsou na tato setkání zváni také zástupci VK. Tentokrát se jej zúčastnili Aleš Brožek, Jaroslav Martykán a autor tohoto článku. Kromě nás na setkání přijeli i další hosté - prezident FIAV Michel Lupant z Belgie, Mark Sensen z Nizozemska a Pascal Vagnat z Francie.

Na úvod sobotního pořadu přednesl Erwin Günther přednášku o znacích a vlajkách ve spolkové zemi Braniborsko. Hlavní náplní dne však byla panelová diskuse o městských a obecních vlajkách v Česku a Německu. Nejprve vystoupil Jaroslav Martykán, který hovořil o teoretických otázkách spojených s přijímáním nových měsiských vlajek, zejména o vztahu městského znaku a městských barev na vlajce. Aleš Brožek s přednáškou na téma praktických poznatků z práce parlamentní komise přibližil především situaci v bývalých Sudetech. V následující diskusi účastníci za DGF (E. Günther, G. Staack, A. Rabbow aj.) poukazovali na rozdílnou právní úpravu v jednotlivých spolkových zemích. Ta neumožňuje koordinovaný postup německých vexilologů ve směru jejich působení na tvorbu kvalitních městských symbolů. Po skončení panelové diskuse organizátoři připravili prohlidku města a před společnou večeří v restauraci Penne-Keller, nejstarší erfurtské pivnici ze 16. století, proběhla ještě přednáška o praporech, které se používají každoročně při paliu – závodu na neosedlaných koních – v italské Sieně. Přednášel Arnold Rabbow.

Druhý den proběhlo jednání členské schůze DGF. Na něm byl zvoleno nové představenstvo společnosti. Prvním předsedou se stal opět Andreas Herzfeld, druhým předsedou Erwin Günther, pokladníkem Jorg M. Karaschewski a jednatelem Alfons Kunnerle, který v představenstvu vystřídal G. Staacka. V rámci schůze vystoupil také jménem českých vexilologů Jaroslav Martykán, poděkoval za pozvání a omluvil se za skutečnost, že pro malý zájem z naší strany se neuskutečnilo uvažované setkání českých a německých vexilologů v roce 1998. Místo toho pozval německé kolegy na 2. český národní vexilologický kongres v roce 2000. V diskusi bylo dále navrženo uvažovat o konání mezinárodního vexilologického kongresu v Berlíně v roce 2007. Ve druhé části nedělního programu byly předneseny dvě zajímavé přednášky. První – o vlajkách v bývalých německých koloniích proslovil Jorg. M. Karaschewski. Přednáška byla doplněna promítáním mnoha diapositivů a předvedením skutečných vlajek tohoto období. Ve druhé Jiří Tenora seznámil přítomné s vlajkovou knihou francouzského válečného námořnictva, o níž vás budeme také informovat.

Setkání probíhalo v salónku hotelu, který byl vyzdoben vlajkou DGF a – jak je u setkání německých vexilologů zvykem – i vlajkou setkání. Ta tradičně vychází z vlajky DGF, kde symbol FIAV je nahrazen symbolem odpovídajícím místu setkání. Tentokrát tedy bylo na vlajce umístěno bílé kolo se šesti loukotěmi ze znaku města Erfurt. Vlajku navrhl E. Günther, výtvarné provedení zajistil J. Rimann. Kromě této vlajek byl salónek vyzdoben i vlajkami Vexilologického klubu a Střediska vexilologických informací.

Petr Exner

A short report from the 7th Annual General Meeting of the German flag society (DGF) which took place in Erfurt. A panel discussion of the Czech and German vexillologists about civic flags was held during this meeting. Further lectures touched the municipal symbols in the Bundesland Brandenburg, the flags of former German colonies and the Flag Book of French Navy.

PŘIPRAVUJEME 2. ČESKÝ NÁRODNÍ VEXILOLOGICKÝ KONGRES

Na loňské výroční členské schůzi její účastníci v diskusi hovořili o možnosti uspořádat v roce 2000 další vexilogický kongres a někteří i přislíbili svou účast. Usnesení 27. výroční členské schůze doporučilo výboru Vexilogického klubu kongres uspořádat. Výbor pak požádal ing. A. Brožka o zjištění možnosti jeho pořádání v Ústí nad Labem. Ten získal předběžný příslib od pracovníků Univerzity J. E. Purkyně, že by se mohl kongres konat v areálu učeben a koleje v Hoření ulici v první polovině září. Stratování by mohlo být zajištěno pracovníky menzy, ubytování v trilůžkových pokojích, případně i v hotelu Máj sousedícím s vysokoškolským areálem. V ústeckém městském muzeu by pak mohli členové klubu vystavit část svých sbírek. Aby výbor Vexilogického klubu mohl pro jednání výroční členské schůze připravit kvalitní podklady, žádáme vás o vyplnění dotazníku, který je součástí pozvánky na letošní výroční členskou schůzi. Dotazník zašlete na adresu Vexilogického klubu (Pod lipami 58, 130 00 Praha 3) nebo na e-mailovou adresu petrex@rek.vsp.cz do termínu konání výroční členské schůze 1999.

pex

The Vexillological Club has started to organize 2nd national vexillological congress. The first half of September 2000 and the university campus and the municipal museum in Ústí nad Labem (Northern Bohemia) were chosen for this important vexillological event.

Autoři hlavních článků:

PhDr. Zbyněk Svoboda, Na Švihance 3, 120 00 Praha 2
Roman Klimeš, P.O. Box 200 828, D-53138 Bonn, SRN
Ing. Jaroslav Martykán, Matúškova 14/796, 149 00 Praha 4

VEXILOLOGIE (ISSN 1211-2615) - zpravodaj Vexilogického klubu, 130 00 Praha 3, Pod lipami 58. Výkonný redaktor ing. Aleš Brožek. Toto číslo připravila redakční rada ve složení ing. A. Brožek, mgr. J. Eichler, ing. P. Exner, mgr. P. Fejtík, J. Hubka, ing. J. Martykán, doc. dr. L. Mucha, CSc., dr. Z. Svoboda a ing. J. Tenora. Výtvarně spolupracoval ing. Petr Exner. Anglické překlady Darina Martykánová.

Březen 1999

č.111

Podávání novinových zásilek povoleno ředitelstvím pošt Praha čj. NP 426/93 ze dne 23.3.1993.

OBSAH:

ČESKOSLOVENSKÉ LEGIE ZA PRVNÍ SVĚTOVÉ VÁLKY A STÁTNÍ VEXILOGICKÉ SYMBOLY	2091
KOMENTÁŘ PAVLA TIGRIDA NA NEDĚLI 1. LISTOPADU	2093
VLAJKY NEJVYŠŠÍCH PŘEDSTAVITELŮ STÁTŮ SVĚTA (Dodatek a doplňky III.)	2094
VEXILOLOGICKÁ LITERATURA	2100
RŮZNE	2102
Bosenská vexiologická společnost	2102
Peruánská vexiologická společnost	2102
Pákistánská vexiologická společnost	2103
Jiří Tenora sedmdesátiletý	2103
Nový vexiologický zpravodaj	2104
Sedmé setkání německých vexiologů	2105
Připravujeme 2. český národní vexiologický kongres	2106

CONTENTS:

THE CZECHOSLOVAK LEGIONS DURING THE WAR WORLD FIRST AND STATE VEXILOLOGICAL SYMBOLS	2091
SUNDAY COMMENTARY BY PAVEL TIGRID FOR NOVEMBER 1st, 1998	2093
FLAGS OF THE HEADS OF STATES (3rd supplements)	2094
BOOK REVIEWS	2100
VARIA	2102
Vexiologická Association of Bosna and Herzegovina	2102
Vexiologická Association of Peru	2102
The Flag Society of Pakistan	2103
Jiří Tenora is seventy	2103
A new flag periodical	2104
The seventh meeting of German vexiologists	2105
The 2nd Czech national vexiological congress is being prepared	2106